

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

- Fiecare suflet este capabil să-și primească Împăratul -

Venind spre Pătimirea cea de bunăvoie și apropiindu-se timpul acesteia, Iisus Hristos, Cel care a ridicat păcatele lumii, S-a retras în împrejurimile locului de pătimire. A sosit în Betania unde îl înviase pe Lazăr, și a stat la masă cu Lazăr, autentificând învierea lui. După cele patru în care a fost mort, Lazăr a mâncat pentru a trăi în continuare, aceeași viață pământească. În schimb, Domnul, după Înviere având fire omenească transfigurată, nu se mai supune legilor pământești și chiar dacă mănâncă în fața ucenicilor, nu o face din necesitate, ci pentru a întări realitatea Învierii înaintea lor. La această masă slujește Marta, cea care este chipul făpturii în timp ce Maria, chipul contemplației, stătea la picioarele Domnului și asculta cuvântul Mântuitorului Hristos. Arătând credință și dragoste față de Dumnezeu, atât Lazăr cât și surorile lui, Domnul le-a dăruit această mare cinste de a mânca cu El la cină. Această dragoste o dăruiește Dumnezeu tuturor acelor care îl iubesc și împlinesc poruncile Lui: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el” (Ioan 14, 23). La ungerea din Betania, Iuda, cel care purta pungă, a murmurat împotriva femeii, aparent din cauza risipei ce s-a făcut cu acest prețios mir. El dorea să strângă în pungă pe care el o ținea, folosită pentru cheltuielile comune, ale Domnului și ale ucenicilor sau pentru ajutorarea săracilor, cât mai mult, pentru a nu se simți lipsa atunci când el lua din ea. Această patimă a iubirii de argint la care nu a renunțat, cu toată dragostea arătată de Domnul, care pentru a-l vindeca i-a dat să poarte el mereu banii, avea să îi aducă condamnarea definitivă. Problema lui Iuda și a celor iubitori de arginți, este că el voia tot mai mulți, nu se mulțumea cu ce avea și în cele din urmă a ajuns să-L vândă inclusiv pe Hristos Dumnezeu. Așa și cei, care prin preocupările permanente de a spori câștigurile, nu au timp să se roage, nu au timp nici pentru Dumnezeu. Deși Dumnezeu știa că Iuda nu se va schimba și în cele din urmă îl va vinde, totuși nu Domnul l-a respins pe el, ci dimpotrivă, a făcut tot posibilul de a-l salva, pentru ca în cele din urmă, Iuda a fost cel care l-a respins și l-a vândut pe Domnul. Aceasta arată că Dumnezeu nu acționează în funcție de preștiința Sa, ci în funcție de bunătatea Sa, pentru ca atunci când va avea loc judecata faptelor noastre să nu se poată plânge cineva că Dumnezeu nu i-a dat și lui șansa de a se schimba și ar fi fost în felul acesta nedreptățit de El. Mirul a fost turnat pe capul Domnului și pe picioarele Lui, „pentru ziua îngropării Domnului”. „Pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururi”. (Matei 28, 20). Domnul nu ne părăsește niciodată! Răutatea și orbirea oamenilor îndepărtează. La Intrarea în Ierusalim, deși Domnul vine cu o înfățișare smerită, călare pe mântul asinei, care nu are nici o asemănare cu somptuoșitatea unui alai imperial, mulțimile îl ovaționează și îl primesc ca pe un Împărat: „Osana!”. Intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim devine sărbătoarea biruinței vieții asupra morții, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Lazăr, o anticipare a biruinței Domnului asupra propriei Sale morți și implicit o anticipare a Învierii tuturor. Intrarea Domnului în Ierusalim este drumul Mântuitorului spre Sfintele Pătimiri, unde va primi moartea, ca apoi prin Învierea Sa să ridice firea omenească în Împărăția cerurilor. Revenirea Sa în Ierusalimul cel pământesc este pentru încredințarea Ucenicilor că El a înviat din morți, ca ei să creadă cu adevărat că moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.

SĂPTĂMÂNA SFINTELOR PĂTIMI

Începând cu Duminica Floriilor, de cu seară, intrăm în Săptămâna Sfințelor Pătimiri, când se săvârșesc Deniile. Acestea sunt slujbe de dimineață (Utrenie), care se săvârșesc în seara zilei precedente ca o formă de priveghere prelungită a zilei. Zilele de luni, marți și miercuri din Săptămâna Sfințelor Pătimiri ne pregătesc pentru a înțelege sensul venirii Mântuitorului Hristos în lume, al pătimirii și morții Sale, anume acela de a birui păcatul și moartea și de a ne reazeza în comuniune cu Dumnezeu.

SFANTA SI MAREA LUNI † Biserica ne aduce aminte de tânărul Iosif, care a fost vândut de frații săi în Egipt. El este o preînchipuire a lui Hristos, Care a fost vândut de Iuda.

† Se mai face amintire de pilda smochinului care a fost blestemat de Domnul, pentru a ne îndemna la pocăință. Dumnezeu este iubitor de oameni, dar și drept, iar la Judecată, El nu doar va răsplăti, ci va și pedepsi pe cei ce nu au rodit.

SFANTA SI MAREA MARTI † Se face pomenirea celor zece fecioare ca să ne îndemne să priveghem și să fim pregătiți să ieșim în întâmpinarea Mirelui Iisus Hristos, având fapte bune, mai ales milostenia.

SFANTA SI MAREA MIERCURI † Se face pomenire de femeia păcătoasă care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului ca simbol al pocăinței adevărate și al îndreptării omului păcătos.

† Tot miercuri, în ziua de 12 Nissan, după calendarul evreiesc, Mântuitorul a fost vândut de Iuda Iscarioteanul, pentru suma de 30 de arginți (Matei 26, 14-15; Marcu 14, 10; Luca 22, 3-6).

SFANTA SI MAREA JOI aduce aminte de patru evenimente:

† Spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie;

† Cina cea de Taină, la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii;

† Rugăciunea arhierescă în care Mântuitorul S-a rugat pentru Sine, ca Om (Ioan 17, 1-5), pentru Apostoli (16-19), pentru toți cei care vor crede în El și pentru întreaga Biserică (20-26).

† Începutul pătimirilor, prin prinderea Domnului.

Specific Deniei de joi seara este citirea celor 12 Evanghelii și scoaterea solemnă a Sfintei Cruci în mijlocul Bisericii. O învățătură care se desprinde din lectura sfințelor evanghelii este de a rămâne mereu în comuniune cu Mântuitorul prin iubire, prin Biserică.

SFANTA SI MAREA VINERI † Se prăznuiesc Sfintele, mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Crucea și moartea pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi.

SFANTA SI MAREA SÂMBĂTĂ † Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost așezat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, pentru a izbăvi de acolo pe cei din veac adormiți cu credință în El.

Rugându-ne la slujbele Deniilor, ne asemănăm Preacuratei Fecioare Maria și Apostolului Ioan, care, în permanență, au stat alături de Iisus la toate pătimirile Sale. Atitudinea noastră în Săptămâna Mare trebuie să fie una de adâncă recunoștință, pentru că aceste Sfinte Pătimiri ale Mântuitorului sunt pentru noi, oameni.

Slavă Doamne, Patimilor Tale!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: De ce suferința ne apropie mai mult de Dumnezeu?

Răspuns: Acest lucru se întâmplă deoarece în suferință omul își conștientizează limitele. Atâta vreme cât nu te doare nimic, cât ești în putere, e ispita mult mai mare să te încrezi în tine și în forțele tale. Când vine un necaz, când vine o boală, când intervine o situație tensionată cu cei din jur, atunci dintr-odată începi să-ți conștientizezi niște limite. Și atunci realizezi că nu te mai poți încredința, sau mai bine zis nu te mai poți baza pe tine cum credeai. Și înțelegi că de fapt ai nevoie de Dumnezeu și că doar mila lui Dumnezeu te ține pe tine în putere sau sănătos, sau te ajută să ieși din tot felul de situații, tu crezând că toate acestea le ai de la tine și că prin forțele tale proprii le faci. Dacă n-ar fi Dumnezeu care să țină cu Harul Lui tot ceea ce înseamnă creație, atunci ne-am prăbuși. Ar fi praf și pulbere, nu ar mai fi nimic în momentul în care Dumnezeu și-ar retrage susținerea Lui, prezența Lui, purtarea Lui de grijă din lume. Așa încât aceasta este explicația: suferința ne aduce aminte de limitele noastre și în același timp ne aduce aminte că toate vin de la Dumnezeu.

Întrebare: Unde ne vom putea împărtăși în aceste vremuri?

Răspuns: Dacă sunt situații excepționale chemăm preotul, care va veni acasă să ne împărtășească, iar dacă nu, să plângem, căci pentru păcatele noastre nu ne putem împărtăși. E un canon pe care ni-l dă Dumnezeu. Există Muntele Carantaniei, unde Mântuitorul a stat și a postit patruzeci de zile și a flămânzit. A intrat singur în carantină, ca să zicem după vremurile de azi. Și noi suntem tot într-un fel de carantină, ca să înțelegem mai bine, să conștientizăm și să apreciem, să fim recunoscători pentru ceea ce am avut și n-am știut să prețuim, iar acum putem să pierdem, dacă nu suntem tari în credință și n-avem pocăință.

Întrebare: Se face spovedanie prin telefon sau pe internet?

Răspuns: Categorie, nu. Spovedania presupune dialog față către față, iar dezlegarea de păcate nu se poate primi decât prin punerea mâinilor duhovnicului pe epitrahilul așezat peste capul celui ce s-a mărturisit. Dar prin mijloacele moderne de comunicare preotul poate asculta pe cei încredințați spre păstorire, care pot să-i spună ce au pe suflet și să primească îndrumări și sfaturi duhovnicești.

Întrebare: Putem compara slujba de la televizor sau din online cu cea de la Biserică?

Răspuns: Sigur că nu este la fel slujba de la televizor sau din „online” cu cea de la Biserică. Cu siguranță că sunt diferențe. De aceea se cere această comuniune a unor persoane care se întâlnesc, sunt împreună. „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu”, zice Mântuitorul. Sigur că împărtășania nu se poate da la TV sau la radio, dar totuși este ceva. Nu sunt rupt cu totul de slujbă și de comunitate, pentru că Biserica nu înseamnă comunitatea celor din launtru zidurilor unui lăcaș de cult. Ea nu are restricții de genul acesta. Biserica înseamnă totalitatea credincioșilor. Suntem într-un organism, fiecare celulă sau mädular, indiferent unde ne aflăm. Poate că unul e pustnic și de ani întregi nu a mai participat la vreo liturghie, dar este prezent în duh la liturghie.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni-Miercuri 13-15 aprilie	17:00	Denie (LIVE)
Joi 16 aprilie	16:00	Denia celor 12 Evanghelii (LIVE)
Vineri 17 aprilie	10:00	Vecernia Sămbetei celei Mari (Se scoate Sfântul Aer) (LIVE)
	16:00	Denia Prohodului Domnului (LIVE)
Sâmbătă 18 aprilie	07:00	Sfânta Liturghie (LIVE)
	23:45	Canonul Sămbetei celei Mari (LIVE)
Hristos a înviat! ↔ Adevărat a înviat		
Duminică 19 aprilie	00:00	Utrerenia Sfintei Învieri
	↓	Sfânta Liturghie
	04:00	Binecuvântarea bucatelor
	12:00	A doua Înviere - Vecernia

Catedrala și bătrâna

În vechime, un rege voia să construiască o catedrală măreață spre slava lui Dumnezeu. Nici un alt om nu avea voie să contribuie cu galbeni la această construcție. Toată lucrarea voia s-o facă din avuția sa proprie. Când se termină construcția, dădu ordin să se scrie pe o placă de marmură, cu litere aurite, următoarele cuvinte: „Această catedrală a fost construită numai din banii regelui”. A doua zi dimineața toți înmărmuriră, deoarece nu mai era scris numele regelui, ci numele unei biete femei. Regele dădu imediat ordin ca numele să fie schimbat. A doua zi se repetă povestea. Atunci regele recunoscă că purta în inima sa o mare mândrie pentru acest lăcaș sfânt. Ordonă să fie căutată femeia și să fie adusă la el. Ea intră la el tremurând. „Spune-mi tot adevărul, îi spuse regele prietenește. Ai contribuit cu ceva la construcția acestei catedrale, cu toate că era interzis acest lucru?”. Atunci femeia căzu în genunchi la picioarele regelui și-i spuse cu lacrimi în ochi: „Iartă-mă, Măria Ta! Trebuie să-mi câștig pâinea cea de toate zilele împletind coșuri de papură. Totuși am economisit câțiva galbeni și cu mare plăcere doream să-i dau spre slava lui Dumnezeu. Dar cunoșteam porunca ta și mă temeam de pedeapsă. De aceea am cumpărat puțină iarbă și am dat-o boilor care cărau pietre la catedrală. Astfel mi-am îndeplinit dorința și totuși nu am încălcat porunca ta!”. Și regelui îi păru rău de egoismul său și-i dădu femeii atâtia bani, încât ea n-a mai trebuit să lucreze.

Rugătorul neștiut

Era un frate mut la Mănăstirea Neamț, la sfârșitul secolului 19. Slujea la gospodărie, îngrijea vacile, era plin de balebă mereu, nu-l primea nimeni nici măcar în Biserică, stătea lângă toaca de fier și se ruga. La masă, îi dădeau o strachină și mânca pe hol, că mirosea urât. Își băteau joc de el, că nu putea răspunde nimic. N-avea decât o rasă mare de tot, veche, cu petice, pe care o lega la brâu și niște ciubote mari de cauciuc. Când a căzut la pat, l-au dus într-o chilie, nu la bolniță, că era murdar și puturos. După patruzeci de zile și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. La înmormântarea lui, au venit sute de vrăbii și rândunele pe care le hrănea zilnic, și cântau toate, în corul de călugări. Noaptea, călugărul mut s-a arătat starețului îmbrăcat într-un veșmânt aurit până la pământ, cu fața strălucitoare și a zis: „Părinte stareț, cu mila lui Dumnezeu, patruzeci de ani am zis cu fiecare respirație Doamne miluiește și iată, Maica Domnului m-a primit în corul cântăreților ei, deși niciodată n-am cântat în viața mea. Ai grijă de năravurile de lene și de lăcomie ale fraților, și nu uitai rugăciunea inimii”.

